

han fremlagde det her, saa havde man virkelig nogen Grund til at frygte for, at han maatte ville gaae ind paa at forelægge sit Udkast for Amtsrådene. Nu har det derfor glædet mig idag at høre, at den ærede Indenrigsminister har sagt, at han ikke værdigede dette Andragende noget særdeles Hensyn, men det Ord „særdeles Hensyn“ viser jo dog at han værdiger det noget Hensyn, og jeg troer dog virkelig, at denne Fordring fra Amtsrådene ikke er af den Bessaffenhed, at den fortjener at værdiges noget som helst Hensyn.

B. Christensen: Jeg vil ikke gjerne opholde denne Sag længere, men jeg skal ikke nægte, at de sidste Uttringer af den høitagtede Indenrigsminister, som gaae ud paa, at der fra Regeringens Side ad den administrative Bei Intet var at gjøre, have overrasket mig. Jeg troer ikke, at det er saa; jeg troer, at det er Hans Majestæts Ministeriums Ret og Pligt, at sørge for at Loven i Sandhed bliver fuldbyrdet, og jeg paastaer, at denne Lov af 20de Juni 1850 i Forbindelse med Grundlovens bestemte Ord indeholder baade en Beretigelse og en Forpligtelse for Ministeriet, navnlig for den høitagtede Indenrigsminister til at paasee, at den Forret, de her omhandlede Sædegaarder hidtil have havt, ikke længer bliver gjort glædende. Men dersom Ministeriet maatte, uagtet jeg ikke formaaer at indsee hvorledes, antage sig uberettiget eller ikke forpligtet dertil, saa maa jeg rette det Spørgsmaal til den høitagtede Indenrigsminister, om han ikke, efterat han selv har udtalt — dersom jeg ikke har misforstaaet ham — en ligesom jeg ikke har misforstaaet ham — en ligesom frem Erkendelse af, at denne Forret ikke længer er passende, ikke er retsmæssig længer, vil finde, at det er hans Pligt endnu at forelægge en Lov, som dog sandelig fra Ministeriets Standpunkt ikke kan udfordre megen Tid eller meget Arbejde, da den vil kunne affattes i meget faa Linier, hvorved denne Uoverensstemmelse, denne Modstrid med vor Grundlov

og med Loven af 20de Juni 1850 kan blive udjævnet. Mig synes, at det var det Mindste, man kunde vente af det høitærede Ministerium, som, efter hvad der sees, agter at lade ogsaa denne Session gaae bort, uden at forelægge os noget Lovudkast til Communevæsenets Reorganisation.

Winther: Jeg skal tillade mig at rette endnu to Spørgsmaal til den ærede Indenrigsminister. Saavidt jeg forstod ham, sagde han, at Lehnbesiddernes Ret til at sidde i Amtsrådet uden Valg maatte betragtes som bortfalden ved Grundloven. Jeg vil spørge, om han enten har udstædt eller vil udstæde nogen Bessendtgjørelse derom. Jeg veed vel, at det er en Ret, som idetmindste paa sine Steder ikke er bleven sat stor Priis paa; thi jeg veed eet Amtsråd, hvor en Lehnbesidder aldrig har været tilstede i Raadet mere end en eneste Gang, og det var engang, da der var en anden af Godseierne i Amtsrådet, som skulde have en Veilinie, som skulde gaae igjennem hans Skov, lagt udenfor denne, jeg har set dette anført i et Andragende, som er indgivet til Indenrigsministeriet i sin Tid.

Det andet Spørgsmaal er, hvad da egentlig Grunden var til, at disse forhen saakaldte Sædegaardseiere endnu skulde vedblive at nyde denne Forret; thi det er mig umuligt at indsee dette. Dengang denne Lov var for i den viborgske Standerforsamling, udtalte Ordføreren, at man burde vælge et niende Medlem til Amtsrådet, som skulde være af Sædegaardseier-Klassen, hvis der ikke var en Lehnbesidder i Amtet, og anførte som Grund dertil, at ellers vilde det frie Hartorn ikke være tilstrækkeligt repræsenteret, naar der opstod Konflikter mellem det frie og ufrie Hartorn. Det kunde jeg altsaa forstaae, at dengang, da der eksisterede to Slags Hartorn, kunde man tale om at betrygge saadanne Forrettigheder, men nu, da de ikke mere eksistere, begriber jeg ikke, hvortil Forrettigheden da skulde bibeholdes, og det er derom, jeg gjerne ønskede Dplysning.